

ЗОРНИЦА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.1.1876 г.

Година 133 • септември 2009 • брой 9 • 0.30 лв. • Най-старият български седмичник

**Знанието
възгордява,
а любовта
назидава.**

I Коринт. 8:1

Всички са съгласни с мисълта, че знанието е огромна сила. Възпявайки делото на светите братя Кирил и Методий, поетът Стоян Михайловски казва в посветения им химн, който пеем всяка година в тяхна чест:

“Напред! Науката е слънце. Кое то във душите греи

Напред! Народността не гине, там гдето знанието живей.”

Всяка година денят на откриването на учебната година е празничен ден за учениците, които за първи път влизат в училищната стая, и за техните учители. А след това всеки поема из лабиринтите на образованието – гимназия, техникум, университет, специализиране. След всеотнасна подготовка идва и навлизането в школата на живота – най-висшето учебно заведение. В него се проверяват знанията, които човек е придобил, и уменията да се използват и прилагат на практика. По този начин всеки ученик в школата на живота научава, че придобитите знания могат да се използват или за лично благодетелстване, или за ползата на народа, към който сам той принадлежи.

Библията ни казва, че Бог е Бог на знание. Той иска и човекът, когото е създал по Свое подобие, да расте в знание. Да има знание за Бога, Който го е създал. Да има знание за себе си като личност, която е отговорна за своето поведение пред Бога и пред своите ближни. Да използва знанието не за себе си, а за обща полза на другите и за слава на Бога. Знание, което не довежда до възгордяване, а до повече смирение и изява на любов към Бога и към ближния. Бог иска да ни предпази от възгордяването, което е плод на знанието. Колко хора проявяват открито това възгордяване, като се стремят да покажат своите знания. Да покажат колко са учили. От какви авторитетни университети са получили

ЗНАНИЕТО

дипломата си. Колко чужди езици ползват. Как умело използват знанията си, за да надхитрят другите и да се облагодетелстват повече.

Тази хитрост и това лукавство се срещат много често в света. Затова Библията ни предупреждава, че знанието възгордява и ни довежда до нарушаването на нашите искрени братски взаимоотношения. Вместо взаимно да се назидаваме в любов и да разговаряме помежду си искрено като братя, ние се дебнем един друг кой кого и как да надхитри и да използва

Когато Симеон Саксбурготски дойде в България, той казваше, че за свои министри ще доведе от чужбина българи, които са получили много добро образование, знаещи и можещи специалисти, които ще доведат чужди инвеститори, ще се развие икономиката в страната и ще подобри материалното положение на народа. Хората, които той доведе в България, наистина се оказаха знаещи и можещи специалисти по ограбването на народните богатства за лично забогатяване. Не дойдоха чужди инвеститори, но те самите направиха много добри лични инвестиции, с които се гордеят, без да се срамуват от народа.

Сегашният министър-председател също говори предварително, че има цял екип от знаещи и можещи хора и тези, които го избират, могат да бъдат сигурни, че те ще поправят бедите, нанесени на народа от предишните правителства. Рано е да кажем какво ще ни донесат тези „знаещи и можещи“ хора. Засега ни поднасят само своите обещания. Ще видим доколко ще ги изпълнят.

Виждаме колко са неприятни последиците за обществото от хора, които се стремят да показват само своето знание, а пренебрегват любовта, която може да назидава, да насърчава, да успокоява

и утешава. Но ние виждаме пренебрегването на съвета, ”знанието възгордява, а любовта назидава” и от вярващи хора в нашите църкви. Срещат се хора, които се хвалят колко пъти са прочели цялата Библия, или кое известно богословско училище са завършили. Те посочват научното звание или степен, която са придобили, и я прибавят към своето име - богослов, магистър, доктор, професор. А в същото време те пренебрегват званието „апостол”, което сам Господ Исус Христос даде на избраните свои дванадесет ученици, и ги споменават само по име – Петър, Павел, Йоан или някой от останалите. Знанието възгордява!

Такива хора не се стремят да помогнат на своя брат да израства духовно. Те искат да му покажат колко добре познават словото, как всеотнасно и задълбочено са го изучавали, като цитират имена на различни богослови. Не се съобразяват с духовното състояние на своя брат да се смирят и да му послужат за назидание с любов. Те наблягат на своите знания и със свободното си държание служат повече за съблазън и „събарят вярата” им, както казва апостол Павел, вместо да послужат за назидание, да покажат пример на посветен на Бога живот чрез своето смирение и служение на по слабия във вярата.

Нека не забравяме, че най-важното, което ние трябва да изявяваме в живота си като християни, е нашата любов към ближния и Христос като единствен Спасител и Господ. Знанието може да ни помогне да направим това по-добре, когато е подчинено на нашата любов. Апостол Павел споделя с вярващите в Коринт „...ако и да съм прост в говоренето, в знанието не съм”. Но той използваше своето знание, за да каже с прости думи истината за Исус.

Пастир Христо КУЛИЧЕВ

УЧИТЕЛИТЕ И ЦЪРКВАТА

В статията си искам да разгледам темата за **работата на учителите при растежа на Божията църква**. Павловият акцент е върху надарените от Христос личности с *учителския дар*: “И той даде едни да бъдат апостоли, други...учители, с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението...” (Еф. 4:11 и сл.) Позволявам си да отбележа, че служението на учителите в църквата остава в сянка и днес. Внимателното прочитане на горния пасаж трябва да ни даде разбиране за ролята и мястото, което имат учителите за *усъвършенстването* на вярващите в Христовото тяло. Подчертавам специфичното в дара на учителстването – Христос, Който е Единният наш Учител (Мт. 23:10), е *призовавал* човеци с уникалния талант да бъдат учители и да работят за постигането на съвършенство или зрялост на всички миряни, подготвяйки ги за служение! Следователно, уместно е да задам въпроса: Какво стана с учителите днес? Къде да ги открием в църквата и обществото ни? Защо съществува практиката да се акцентира на определени позиции, например пастир, проповедник, клисар, секретар, а *призванието* на учителите се пренебрегва?

В църквата *учителите се трудят за растежа на тялото на Христос*, следователно би било глупаво от наша страна да изхвърлим тези личности от живота на църквата. Ако игнорираме нашите учители, то ние отхвърляме Христос - Единният наш Учител и Господ. Бих искал да изложя някои проникновени и оригинални разсъждения за учителя, открити у средновековния теолог и философ Бонавентура. Надявам се това да ни покаже ценността и значението на личностите с дарбата

“учител”, както и да ориентира учителите ни в пътя им на екипиране на вярващите за Божие служение. Време е учителите да обединят сили и да служат на Господа и другите християни! Бонавентура започва своето четвърто теологическо слово: “Един е вашият учител – Христос”, пояснявайки Кой е Христос? - “*първоизточникът на познавателното просветление е Христос*.” Тълкувайки Христовите слова в Матей, авторът обединява словото си върху тезата: *Християнските учители трябва да имат едно мнение по въпросите на вярата, защото техният учител е Един – Христос!* Бонавентура вижда Господ Исус Христос като “*учител и източник на познанието чрез вяра*”, но също така като учител и на “*познанието чрез разум, и то доколкото е истина*.” Напълно в духа на своята епоха на образованост и вяра християнският теолог подчертава връзката между **вяра и знание**: “*Най-превъзходно присъстват обаче словото на мъдростта и словото на науката в Господа Исуса Христа...*” като именно Той – Христос, е Единственият и първият магистър и учител наш. Така издигайки авторитета на Учителя, всеки, който нарича себе си *учител*, трябва да Го **почита, изслушва и разпитва**. Накрая на трактата си Бонавентура дава ценни заръки към вярващите учители. Тези наставления могат да се разделят на поръки *по отношение на Учителя – Христос, и по отношение на личната нравственост и преподавателска практика на учителя*. Нека ги разгледам накратко. Първо, **Христос трябва да се почита**. Това става, когато ние му даваме почетното название и положение на *учител*, защото сам Христос изисква това: “*А вие недейте се нарича учители; защото един е вашият учител – Христос, а всички вие сте братя*.” (Мт. 23:8) В действителност Спасителят иска да запази за себе си името и титлата учител: “*Вие ме наричате Учител и Господ, и добре казвате, понеже съм такъв*.” (Йоан 13:13)

Продължава на стр. 3

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

ЗАБРАВЕНИ ГРЕХОВЕ

Исаия 43:24,25 / Еремия 31:33,34

Как може Бог, Който има съвършеното знание да забрави нашите грехове? Въпрос, който неведнъж е бил „препъникамък“ за мнозина неукрепнали във вярата. Но нека първоначално да разясним някои ключови понятия като знание, памет и забравя.

Когато говорим за тези три категории при Бога и при хората, трябва да имаме предвид, че Бог е Вездесъщ, което ще рече, че Той е всеобхватен, всевиждащ и всезнаещ. Когато говорим за Бога и пространството, трябва да знаем, че Той има съвършената информация както за най-микроскопичните неща, така и за най-отдалечените галактики.

А когато говорим за Бога и времето, трябва да знаем, че Бог има знание както за най-далечното минало, така и за необозримото бъдеще. Следователно Бог не само е над времето и пространството, но Той единствен е Господар на тях. Всички сме чували израза: „Мога да разполагам с времето.“ Нали? Дали обаче ние като хора разполагаме с времето изцяло? Разбира се, не. Колкото и свободно време да имаме, ние сме зависими от деня, нощта и в крайна сметка от продължителността на живота. Единствен, Който може да разполага с времето изцяло, това е Бог. Същото е, когато говорим и за пространство. Всички ние сме зависими от разстоянието.

Ако искаме да се видим с роднини в чужбина, ние трябва да вземем определен вид транспорт, за да преодолеем дадено разстояние. Но с Бога не е така. Той е едновременно и в България, и в Англия, и навсякъде.

От гореспоменатото уточнение стигаме до извода, че Този, Който има съвършеното знание, не може да забравя. Но ние, хората, сме сътворени по Божий образ и подобие. Ние сме разумни същества, но все пак нашето знание е ограничено и не можем да знаем всичко. Ето защо Бог така е наредил, че всеки индивидуално да бъде развит в определена област. Едни в математика, други в музика, трети в техника и прочее. Но Господ обединява всичко това, Той е източникът на всяко знание.

Защо хората забравят?

На първо място това е поради човешката ограниченост. Нашите мозъци имат определен капацитет. Естествена реакция на този орган, който командва нашите тела, е да се разтоварва от излишната информация. В противен случай бихме се побъркали. Но има и определени нива на съзнание и подсъзнание, които могат да бъдат стимулирани било то чрез различни методи, използвани от съвременните психолози и психиатри при лечението на умствено болни хора. Но въпреки това ние сме в ограничението на физическото тяло и не можем напълно да съхраним каквато и да е информация както Бог.

На второ място - поради грехопадението. Грехът помрачава човешкото съзнание. Точно тук се крие същността на грехопадението, че човек искаше да има същото знание като Бога. Последствието от Божието наказание проличава и в това, че Творецът целенасочено е ограничил ума на хората, родени в грях. Друго пагубно последствие от пълната поквара в човешкия ум е, че сме склонни по-дълго време да помним лошите неща, а добрите да забравяме.

Съвременните хора са изобрели компютри, които да съхраняват информация от всякакво

естество. Но и най-мощният компютър в света не може да има съвършеното знание на Бога. Все пак компютърът си остава една машина, измислена от хората.

Каква е връзката на Божието неограничено знание и човешките ограничени умове с делото на Христос, Божия Син на кръста!

Именно тук е връзката между Божието всезнание и Христовата мисия. Заради делото на Христос на кръста и пролятата кръв на Голгота нашите грехове са простени. Заради възкресението ние имаме и оправданието. Оттук и факта, че отъждествени с Христос и Неговата жертва, Бог ни вижда като напълно праведни. Бог не може да види нашите грехове през кръвта на Исус Христос и ни приема все едно, че приема Него. Точно тук е отговорът на този фундаментален въпрос. Не че Бог може да забрави, както ние забравяме, тоест да изтрие нещо от паметта Си. Знаем много добре, че можем да изтрием дадена музика от магнетофонна лента и да запишем нова. От компютъра можем да изтрием информацията за всички интернет сайтове, които сме посетили. Когато казваме, че Бог забравя греховете ни, това означава нещо по-различно, че Той е богат на милост и в името на Свой Скъп Син ни прави съвършено чисти. Той изличава нашите настоящи, минали и бъдещи грехове така, сякаш ги е забравил. Ето защо, когато казваме, че Бог е забравил греховете ни, ние не бива да приемаме буквално тези слова, а да ги тълкуваме в светлината на цялостното послание на Библията и пряко свързани с оправданието чрез вяра. Също така, че Бог никога няма да използва тези грехове срещу нас. Това е едно увещание, че Господ ни е приел такива, каквито сме, и ни е дал шанса да започнем с Него на чисто. Следователно не става въпрос за буквално забравяне, а по-скоро, че ги счита за забравени. Бог гледа на нас вече по друг начин, не като осъдени, а като оправдани.

Атанас ТИХЧЕВ

БЛАГОВЕСТИЕ

Когато Бог призове някого към дадена дейност, Той му дава желание, дръзновение, сила, благодат. Когато Бог признава някой за Свой син, Сам Той застава зад думите му, защитава ги и ги доказва на дело, за да знае човекът, на когото се говори Словото, че не е случайна срещата с благовестителя, нито изпълнението на думите в живота му.

Благовестието със сила се изпросва. Спомням си моменти от първоначалните си стъпки с Христос. Желанието да разкажа на приятелите си за Него беше неудържимо. Когато се молах и плачех пред Бога да ми даде тази възможност, в повечето случаи дори не вярвах, че ще мога, но го исках. Тогава Бог създаваше такива „случки“, за да ми покаже, че се радва на това, което искам. Но въпреки това няха в съзнанието си мисъл, че на това ще посветя живота си....докато не започна да ми харесва. Тогава започнах да търся силата в благовестието, не само да го кажа.

ПРЕДИ ЧУДОТО НА БЛАГОВЕСТИЕТО
Да евангелизираш означава да навлезеш дълбоко в живота на някой човек. Изисква време, посвещение, жертви, молитва, болка. Понякога Бог ни показва как Той самият страда за душите, които умират без Него, затова допуска да понесем страдание, било физическо или духовно, преди спасението на този човек.

Когато благовествам на някого, не си правя труда да запаметявам начини, по които бих могъл да го заговоря. Обикновено след молитва това просто се случва, естествено и непринудено. Думите, които искам да кажа, обикновено идват от сърцето ми и аз съм уверен, че именно те са за него, това са думи, дадени ми от Светия Дух, което също изгражда и мен. Бог работи комплексно и в двама ви. Ако ти Го молиш за това, вярвай, че всеки път ще ти дава индивидуален подход към всеки човек, понеже самият човек е

индивидуален и е погрешно да изграждаш стереотип на работа. Стиховете, които си четеш всеки ден, може би са тези, които днес можеш да кажеш на някого. Насърчавам наизустяването на стихове и местата им в Библията.

В повечето случаи наблюдавам човека, правя си заключения какъв е, как живее, с какво се бори, горе долу на какво интелектуално ниво е, за да се избегнат глупости от рода да философстваш на един практичен, работещ човек, който не би те слушал. Също така е важно да поемеш болката или гнусотиите, които много пъти излизат от дадената личност, и да ги предадеш на Бога. Това обикновено е защитна реакция на сатана, с което се опитва да ни спре да не говорим за Христос. Нужно е в съзнанието на човека да се освободи място, затова го оставям да ми говори той (освен ако срещата ни ще приключи в кратко време). След като му олекне и види, че не съм си отишъл, той вече е готов да слуша какво имам да му кажа.

Когато говоря на някого, го правя с нагласата, че той е един от Божиите шедьоври, живо произведение на изкуството, върху което Майсторът Творец е оставил своя подпис. За да се посади семенце, почвата трябва да се разоре, което е болезнено както за благовестителя, така и за невярващия. Това е работата на Светия Дух по избличаване на греха. Всъщност, за да достигне Словото в сърцето на някой, е нужно то да се разтвори, което е най-трудната част.

СЛЕД ЧУДОТО НА БЛАГОВЕСТИЕТО

След като това стане, човек те допусне да погледнеш в сърцето му, и там ти обезателно ще срещнеш част от Създателя си, което е подарък за теб. Чрез това Бог те възнаграждава за положените усилия. Това е **единственият начин да възлюбиш** някакъв обикновен непознат, клошар, проститутка, дори травестит или престъпник от висшите класи. Да го видиш като брат, като ново творение, макар че все още го няма духом на тази земя, тогава ти ще го обичаш ис-

тински.

Когато сърцето на дадения човек е отворено, тогава започва най-красивата част, а именно написването на името Христос в него: *и явявате се, че сте Христово писмо, произлязло чрез нашето служение, написано, не с мастило, но с Духа на живия Бог, не на плочи от камък, но на плочи от плът - на сърцето.* (2 Кор.3:3). Малко по малко, ден след ден можеш да виждаш, че човекът се променя.

Относно чувствата на човека това е доста противоречива тема, понеже ако човекът е търсец, то това, което му казваме, ще му хареса. Но ако човекът е затънал в грехове и му харесва там, ще ни обвини в консерватизъм, ще ни нарича с обидни думи, може да използва сила, което обаче е **прекрасно**, понеже Словото го е засегнало. Никаква реакция не може да ни стресне и да ни замисли какво точно проповядваме, дали не принизяваме Словото Божие, дали не проповядваме „просперитетния“ Христос.

Почти никога не казвам на човека да дойде в „нашата“ църква. Бог ще го заведе там, където трябва, ако обаче той пожелае да дойде с мен, означава, че Бог го оставя на моята грижа, което ме прави лично отговорен пред Исус. Целта не е човекът да бъде приобщен, това става естествено, но да се запознае с Христос, да му се разкрие красотата на духовния, вечния живот.

Да евангелизираш е дълготраен процес, включващ покаяние, приобщаване, въвеждане на личността в основите на християнския живот. Знаем, че големите евангелизатори се свързват с местните църкви, които да се погрижат за новопопярвалния. След самата евангелизация има хора, помощници, които да водят личността в молитва.

Най-важното за човек, посветил се на Бога в това, е да остане чист, да е готов постоянно за повика на Светия Дух в сърцето си, канещ го да каже на някой до него за Христос.

ЕМАНУИЛ

11. НЕЩО ПО-ДОБРО

Много пъти Бог не ни дава това, което искаме, защото Той иска да ни даде нещо по-добро.

Всички знаем историята на Йосиф. Как невинно бе поставен в затвора, за това, че не искаше да съгреша на своя Бог. Заедно с него бяха затворени виночерпецът и хлебарят на фараона. Йосиф разтълкува сънищата им. На виночерпеца каза, че след три дена ще бъде

освободен от затвора и възстановен на службата си както преди. Йосиф го помоли да разкаже на фараона, че той

е поставен в затвора без вина, за да го освободят. След три дена виночерпецът бе освободен и се върна на предишното си място в двореца, но забрави за Йосиф. И той остана в затвора още две години. Две години Йосиф се е молил Бог да го освободи. Две години Йосиф е очаквал да бъде освободен, две дълги години Йосиф се е питал: „Защо Бог не отговаря на молитвите ми? Сякаш Бог не чува!” Но Бог имаше нещо по-добро за Йосиф - не само да го освободи от затвора, но да го направи най-голям в царството след фараона. Знаем как Йосиф разтълкува съня на фараона и

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВИТЕ НИ

му даде мъдър съвет как да постъпи, в резултат на което фараонът го направи първия човек след себе си в Египет (Битие 40-41 глави).

Когато Бог се бави и не отговаря на някоя молитва, нека да не бързаме да упрекваме молителя, че вярата му е слаба, че е съгрешил в нещо или че Бог го наказва.

Нека да помним, че понякога Бог „не чува” нашите прошения, не ни дава това, което искаме, защото Бог иска да ни даде нещо по-добро, така както направи с Йосиф.

К

ЗНАК ЗА СИГУРНОСТ

Битие 9:13

Откакто знам библейското значение на дъгата, гледам на нея и на прекрасните ѝ цветове с други очи. Тя не е вече само едно обаятелно природно явление, а един Божий знак, който видимо свързва небето и земята

Три неща са важни за мене в този текст:

1. Бог благославя Ной и неговите синове. Неговото благословение е едно ново ДА към своето създание.
2. Бог сключва съюз със земята и иска, необяснимо за нас, да обвърже и Себе Си чрез този Съюз за Своето обещание.
3. Бог издига дъгата в облаците като познаваем знак и въпреки нашето безсилие да се справим с някои положения във всекидневието ни, той е утешаващ и ободряващ. Защото това е Неговото обещание. Пулсирането на Божието сърце продължава за Неговата земя.

От немски Еми МАРИНОВА

ДЕТСКА МОЛИТВА

Само Господ на небето
Вижда хорските неволи;
Творец е Той на битието
На Него днес човек се моли:

Наш`та майка да пожали
Тя живота тук създава
И в душата огън пали
За добри дела и слава.

Нейния живот е мъка
Само труд и малко радост,
Но е огънчето тука
Дава на живота сладост.

Боже, дай и малко сили,
Мир, спокойствие в душата.
Наш`те майки са ни мили,
Молитва туй е на децата –
Тя е искрена и свята.

Д-р Любен БАЛЕВ

КАКВО СТАВА У НАС

За краткото време, в което Бойко Борисов започна да се изявява като новия министър-председател на България, той показа своите стари номера като началник на полицията и като началник на Столичната община. Обича да прави медийни изяви, да дава големи обещания, да се показва като човек, който може много да направи, но да няма кой да му пречи.

Като главен секретар на МВР той щеше да се справи с престъпността в България, но му пречеха съдиите. Той „хвашаше” престъпниците, но съдиите ги освобождаваха. Като кмет на София той отдавна щеше да построи завода за боклук, но тогавашното правителство, начело със Сергей Станишев, му пречеше.

А сега отново започна с големите обещания. Не да се справя с боклука на София. Това е дребна работа за него. Той има амбицията да се справи с престъпниците в България. С нарушенията, които са извършени от хората в управлението на Станишев. С кражбите на европейските фондове. Със заменките на имоти и с царските имоти. С всички доносници и сътрудници на Държавна Сигурност. Да направи България „чиста и свята република”.

Но ако всички тези престъпници се окажат негови „добри приятели” като сътрудника на Държавна сигурност Божидар Димитров, на когото даде най-сладката работа - министър без министерство? Това се казва приятелство. Той показва, че приятелите за него са по-скъпи от чест и достойнство, от истината, принципите и справедливостта. Какво можем да очакваме от човек, който е готов да пожертва Родината си заради приятелите си?

Новият министър-председател показва своите „принципи” при срещата

между сегашния министър на финансите Симеон Дянков и предишния негов колега Пламен Орешарски от кабинета на Станишев. Искаше се обяснение за внезапно появилата се дупка в бюджета с неочаквано голям преразход, който правителството е направил само за един месец, преди да предаде властта. Единствената „сериозна” забележка, която Бойко Борисов направи, е, че и двамата си играят като деца с тази постоянна размяна на микрофоните.

Ще видим как ще се развие бъдещата кариера на сегашния ръководител. Но две неща се набиват в очите на хората, с които иска да заблуди - това е умението му да бъде хитър и лукав. Това си качество той прояви много умело в отношенията си към „Атака” на Волен Сидеров, към Яни Янев и неговата партия „Ред, Законност и Справедливост” и към „Синята коалиция” на Мартин Димитров и Иван Костов. Ще видим тези хора, които наляво и надясно бълваха обвинения и критики дали сега биха се осмелили да не подкрепят в нещо Бойко Борисов. Ще видим дали всички те няма да надминат Тройната коалиция не само в количествено отношение и народът ни да остане отново излъган. Това е поведението му на политик. А с поведението си на човек и гражданин той не може да бъде за пример. Това той показва с два конкретни примера, че законите в нашата страна не важат за него.

Първият пример е, че той назначи Божидар Димитров за министър без министерство, защото му е приятел, макар че е бил сътрудник на Държавна сигурност. Вторият пример е, че той живее без брак със своята приятелка. С този си пример той не само не зачита Божественния закон за семейството, но и законите в страната, която ще ръководи, и дава пример за разрушаване на семейството, което е основата на обществото и на държавата ни.

Какво можем да очакваме от такъв човек?.....

Продължение от стр. 1

УЧИТЕЛИТЕ И ЦЪРКВАТА

Второ, вярващият учител трябва да се вслушва със смирена вяра в своя пръв учител – Христос. Бонаventura се позовава на текста от пророк Исаия, където се казва: „Господ ми даде език на мъдри, за да мога с думи да подкрепя изнемогващия; всяка заран Той пробужда ухото ми, за да го слушам като учител.” (Ис. 50:4) Освен със Слово, Христос ни поучава и с пример. Защото съвършеният слушател ще бъде като учителя си (Лк. 6:40), ако „съобразява разбиранията си с изреченото и послушанието си – със стореното от него.” Трето, ние трябва да питаме първо Него, но с намерението да се научим, а не от суетно любопитство. Всеки учител на Християнството трябва да умее да задава правилни въпроси и да желае да се учи. Защото Един е нашият Учител – Христос. Ние трябва да питаме Учителя за „въпросите на науката,

обучението и добротата” както ни се казва в псалома: „Научи ме на доброта, обучение и наука.” (Пс. 119:66) Когато учи, учителят трябва да е търпелив и да подкрепя словата си с пример, защото „в областта на нравите примерите са по-силни от думите.”; трето, учителят трябва да внимава и относно „благожелателната любов към Бога и ближния;” божествената любов трябва да присъства в думите и делата му, понеже само така ще проникне в сърцето на ученика. Всички учители на Христовия закон трябва да имат за цел връзката на любовта и следователно мненията им трябва да съвпадат, заключава Бонаventura.

Петър НАКОВ

Средновековни философи, първа част, съставители Ц. Бояджиев, Г. Капривев, Университетско издателство „Св. Климент Охридски”, С., 1994, с. 388-399.

ЗА ВАС ЖЕНИ

НЕЗНАНИЕТО

Людете ми загинаха от нямане знание (Осия 4:6)

През месец септември ученици, студенти, курсисти, семинаристи изпълват своите учебни заведения. Защо? За да преборят незнанието.

Какво значи незнание?

Незнание значи непознаване, неразбиране същността на нещата. Много пъти незнанието стига до невежество – когато дори не подозираме за съществуването на нещо.

Незнание е по-лошо от слепотата. То води до много грешки. Ако диабетикът не знае, че не трябва да яде въглехидрати, ще изпадне в кома. Незнанието на правилата за движението по пътищата, дори само незнанието за забранено преминаване на червен светофар, може да бъде фатално. Ако шофираме в Англия и не знаем техния правилник, ще караме в насрещното платно, понеже те се движат обратно на нашето движение – не вдясно, а вляво.

Бог създаде Вселената и законите, според които тя се управлява. Ако не ги познаваме, ще ги нарушаваме, в резултат на което ще страдаме.

Бог ни остави и морални, и духовни закони, записани в Неговото вечно слово – Библията. Ако ги спазваме, ще живеем спокоен, пълноценен живот. Но за да ги спазваме, първо трябва да ги знаем. Исус каза на садукееите, че се заблуждават, понеже не знаят писанията, нито Божията сила (Марко 12:24).

Четиридесет години Израил се скиташе в

пустинята и всички възрастни, които излязоха от Египет, измряха. Те бяха свидетели на чудесата, които Бог извърши в Египет, как раздели Червеното море, за да минат по суша, как ги хранеше с манна от небето. След време „настана друго поколение, което не знаеше Господа, нито делото, което беше извършил за Израил” (Съдии 2:10). В резултат на това незнание „израилянците сториха зло пред Господа... оставиха Господа, Бога на бащите си... та последваха от боговете на племената, които бяха около тях... и разгневиха Господа” (Съдии 2:11-12).

Незнанието беше причина да съгрешат и последва естествения резултат – наказанието. Околните народи ги поробиха.

В живота, ако не познаваме законите, по някакъв начин ще ги нарушаваме, но незнанието не ще ни оневини и ние ще си понесем наказанието. Същото важи и за духовните неща. Божието слово казва: „Ако някой съгреша от незнание, макар че не е знаел, пак ще бъде виновен и ще носи беззаконието си” (Левит 5:17). В Стария завет, когато някой нарушеше закона, го убиваха с камъни. Когато беше от незнание, не го убиваха, но не го оневиняваха. Той бе третиран като виновен, затова трябваше да принесе приристителна жертва (Числа 15:27-28).

Днес сме свидетели как незнанието за Бога и Неговата воля са причина хората да живеят в грях. Резултатите са несправедливост, корупция, насилие, престъпност, ужасна поквара, разстроени семейства, изоставени деца, липса на доволство в живота.

Съзнателното или несъзнателното отхвърляне на знанието за Бога е много страшно. Това значи Бог да ни остави да живеем без Неговото присъствие. Последствията са живот, изпълнен със страхове, без мир и радост в сърцето си, без надежда в живота, без неговата помощ и подкрепа. Много добре това е изразено в Притчи 1:28-29 „Когато скръб и мъка ви нападнат, тогава те ще призват, но аз няма да отговоря, ревностно

така и членовете на правителството и всички делегати от съседните балкански страни, дошли на тази молитвена закуска, вземаха дейно участие в отправяни поздравления, изказване, участие в разисквания. Всеки подчертаваше положителното отношение към християнските ценности. Много характерно и силно беше изказването на Филип Димитров. Той сподели своите размишления върху думите на Исус от планинската проповед – „Вие сте солта на земята” и „Вие сте светлината на света”. Той наблегна, че с тези думи Христос определя нашата отговорност и нашата служба в този свят. Когато свърши часът на това събиране, отидох да го поздравя и му казах: „Г-н Димитров, ако разширите малко тези свои размишления, ще се радвам да ги споделите от амвона на Първа евангелска църква”. След няколко седмици бяхме заедно на църковния амвон. Това беше изненадващо за мнозина в църквата – не само да го видят, но и да чуят словото му. Една вечер местата ни бяха едно до друго и докато се хранехме и след това можахме да разговаряме както за провала на Симеон Саксбургготски и за предстоящите избори и голямата нужда от хора, които да бъдат наистина сол и светлина в нашето общество. За голямо съжаление той не можа да издържи на голямото нечестие в нашия парламент и се оттегли от политиката. На тези срещи идваше и българският посланик в Албания.

На тържествената вечеря по случай завършването на тази среща много сериозно и издържано духовно слово произнесе членът на Конгреса на САЩ Уолв. Разбира се, вечерята беше придружена с песни и хора, в които се включиха всички желаещи. Духът на Балканите може много да помогне за сближаването ни, ако всички си поставяме това за цел. Ресторантът, в който бяхме, показваше същия начин на трупане на пари както става и у нас. Когато човек не вярва в Бога, неговата ценностна система се изразява в изобилието на материалните блага. Не че материалните блага

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

ще ме търсят, но няма да ме намерят”. Защо? – „Понеже намразиха знанието и не разбраха страха от Господа”.

Чрез незнанието си за Бога ние сами си затваряме вратата за Божиите благословения не само тук, на земята, но и за вечността. Както казва Бог: „Людете ми загинаха от нямане знание”.

Най-големият грях е отхвърлянето на Исус. Когато апостол Петър избличава народа в Ерусалим, че разпнаха Исус, им каза: „Вие и началниците ви направихте това от незнание”. Какво им препоръчва? – „Покайте се, за да се заличат греховете ви” (Деян. 3:17, 19). **Макар и извършено от незнание, то е грях, а единственото средство да се изчисти грехът е покаянието.**

Ако не знаем кой е Исус, защо дойде, ако не знаем, че само чрез Неговата жертва можем да се примирим с Бога, че няма друго средство за спасение, това незнание не само че няма да ни оневини, но то ще ни лиши от вечен живот. Можем да се преборим с това незнание, като всеки ден изучаваме Божието слово.

Нека новата учебна година за всяка една от нас бъде начало на задълбочено духовно обучение. Нека всяка избере удобен за себе си начин за изучаване – самостоятелно всекидневно изучаване на Библията или в група с други, като се използват специални курсове, брошури и различни помагала.

Изучаването ще ни даде знания, за да бъдем достойни Божии дъщери, жени, които познават своя Бог,

жени, които се подчиняват на волята Му, жени, които носят плодове за вечен живот.

Чрез редовно изучаване на Божието слово ние ще усъвършенстваме своя християнски характер.

ЦМ

ДО АМЕРИКА И НАВРЕД

Пристигнахме навреме в Тирана. Лесно намерихме хотела в центъра на града, където ще бъдем настанени и ще се провеждат всички срещи. Заварихме вече пристигнали от България бившият министър-председател Филип Димитров със съпругата си, Мария Василева със сина си и група нейни близки от Пловдив. Разбрахме, че Рамзи Осман, с когото бяхме заедно на молитвената закуска във Вашингтон, ще дойде по-късно направо от чужбина.

Срещнахме се с някои американци, с които се познавахме вече от Вашингтон, а с члена на Конгреса Уолв се познавахме отпреди по време на неговото посещение в България. Той проявява големи симпатии и интерес към нашата страна. Запознахме се и с американци, които също бяха дошли специално за тази среща. Срещнах и някои млади момчета, дошли в Албания като мисионери за основаване на църкви. Запознах се и с млади мисионери, които работят с „Филма Исус” и имат връзка с тези, които работят в България от „Агапе България”. За съжаление те не знаят абсолютно нищо за работата на мисионерите, които са работили в тази страна от времето, когато е била под турско робство, както и България, дори до началото на миналия век.

Това не е толкова изненадващо, тъй като Албания винаги е била известна като страна, в която няма християнство. Но какво да кажем за мисионерите, които бяха надолшли масово след 10 ноември 1989 година. Те не знаеха, че в България евангелската църква е била воюваща и страдаща. А те идваха с убеждението, че „донасят” Евангелието на българите. Не е добре да мислим, че ние сме единствените, с които се започва всичко.

Трябва да отбележим, че на общи събрания и на срещи по групи както президента на Албания,

Манол Байлиев, Асеновград – 5 лв.
Анонимно, с. Гарваново – 3 лева
Анонимно, гр. София – 20 лева

ЗОРНИЦА

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие”

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев” №2, тел.: 8394-117
zornitsa1876@abv.bg

ISSN 0861-3826